

LA CASA DEL CARRER SANT ANTONI

Josep Usó i Mañanós

Premi de Narrativa Antoni Bru Ciutat d'Elx

// l'eclèctica //

Un matí de Sant Antoni, m'hi vaig estar una llarga estona mirant dues cases buides i malmeses, l'una al costat de l'altra. Semblava que em volien dir alguna cosa; però tothom sap que les cases, com les pedres, no parlen.

O potser sí...

CARRER SANT ANTONI, 2015

El carrer és estret i l'home es mira les cases. Estan mig enrunades. Les fronteres estan clevillades. Les canals deuen estar plenes de terra perquè hi han crescut plantes. En una de les dues hi ha una mata de raïm de pastor que penja cap al carrer. En aquesta mateixa casa, la part de dalt del dentell del balcó ha caigut i deixa veure les bigues de fusta, molt corcades. Curiosament, la mateixa porta del balcó encara està tapada darrere d'una cortina de canutets de plàstic, molt recremada pel sol. A l'altra casa, que és força més alta, la porta del balcó està mig amagada al darrere d'una persiana de làmines de fusta que sembla que només esperen la mínima oportunitat per desplomar-se al mig del carrer.

Són les úniques cases abandonades que hi ha i això encara en fa més impactant l'aspecte. A la resta del carrer, les cases s'han anat reformant. El veïnat està compost meitat i meitat per gent major i famílies joves amb xiquets que, normalment, encara poden jugar al carrer. Un dels avantatges dels carrers estrets del centre de la vila. Una de les cases, la que té els sostres més alts, té un finestró obert a la part baixa, just a la vora de la porta. A hores d'ara, queda el forat a la paret, una mínima reixa en forma de creu i poca cosa més. L'home no pot véncer la temptació i s'hi acosta lentament. Abans, fa una ullada cap a les dues bandes del carrer, una mica avergonyit. Ningú el mira. A aquestes hores no hi ha ningú al carrer. D'ací a mitja hora, però, quan eixiran els xiquets d'escola, tot s'omplirà de gent.

Dins, la casa és fosca. Les parets mostren, escardades, capes i capes de calç tintada. Del sostre encara penja una bombeta nua a l'extrem d'un fil trenat. En un racó, s'endevinen un parell de cadires completament corcades i fetes malbé. L'home passeja la

mirada curiosa per aquella estança on sembla que el temps s'ha aturat. Després, lentament, fa una passa enrere i es torna a mirar la frontera de les cases. Es fixa en el contrasentit que és que, per sota dels dos balcons mig enrunats, passe el trenat de la llum i també el cable de fibra òptica. De sobte, hi ha un detall minúscul que li crida l'atenció. A la vora del trenat d'Iberdrola hi ha clavat a la paret un clau molt estrany, amb una cabota esfèrica de plàstic de color roig. Més enllà, al límit entre les dues cases, n'hi ha un altre, però aquest ja ha perdut el cap de plàstic. I, des d'ací, pujant per la llinda, dos o tres més arriben just fins a la teulada.

—Han arribat a tindre televisor. Això subjectava l'antena —mormola l'home, només per al coll de la camisa.

I el fet el deixa sorprés, perquè això significa que en aquella casa vivia gent, com a mínim, als anys setanta. En canvi, per l'aspecte que tenen, qualsevol hauria pogut pensar que feia més de cent anys que estava abandonada.

—És curiós... —es diu l'home, mentre reprén el seu camí.

Al cap i a la fi, només ha passat a peu per aquest carrer perquè no podia passar-hi amb la furgoneta. De fet, l'única cosa que li interessava era trobar el número vint-i-tres per a poder deixar el paquet i prou. El que passa és que li ha cridat l'atenció l'estat de degradació d'aquestes dues cases. Amb decisió, es mira el número que encara es pot veure entre el balcó i la porta del carrer.

—Onze —es diu.

Allarga la mirada i compta les portes que hi ha fins a la seua destinació: sis portes. En aquest carrer, encara són tot cases unifamiliars. No hi ha ni una sola finca de pisos.

—És massa estret, per a fer pisos. Hauria semblat un budell —mussita mentre arriba al davant de la seua destinació.

Toca el timbre, es mira el rellotge, distret, i espera. Les quatre i vint-i-set. Du l'horari bé, però no se'n pot descuidar.

Només un minut més tard, torna a passar per davant de les dues cases abandonades. Ara, només els dedica una mirada apressada.

En els temps que corren, no es pot dedicar massa temps a somiar mentre es treballa. Just a la següent cantonada, la seua furgoneta l'espera amb els quatre intermitents encesos i un rètol enorme de l'empresa de repartiment pintat a cada costat. Puja, llança el terminal digital al seient del costat i engega el motor. Abans de cinc minuts, ja haurà oblidat les dues cases del carrer Sant Antoni. I el que no sabrà mai és que ha sigut l'única persona que se les ha mirades amb atenció des de fa més de trenta anys.